

Den
Anden Tale,
holden samme Tid,
og
ved samme Anledning,

af
Niels Krog Bredal,

Medlem og Secreterer ndi det Kongelige Norske
Videnskabers = Selskab.

1863

1863

1863

1863

1863

1863

Høistærede Herrer Belyndere!

Studeringer ernære Ungdommen,
fornøie Alderdommen, ere til
Zirat udi Medgang, skaffe os Tilflugt
og Trost i Modgang, de ere Tidsfor-
drib hiemme i Huset, og ere til ingen
Hinder naar vi ere blant Fremmede;
De følge med os om Nætterne, paa
Reiser og paa Landet (a). Saaledes
udlod den Betalende CICERO sig, da han for
det hele Romerske Raad skulde være Tals-
mand for Videnskaberne, hvilke vel i den
d 3 Tid

(a) Cicero pro Archia Pöeta: Studia Adolescentiam
alunt, Senectutem oblectant, secundas Res or-
nant, adversis Profugium & Solatium præbent,
delectant domi, non impediunt foris, pernoc-
tant nobiscum, peregrinantur, rustificantur.

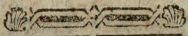
Tid havde, ligesaa vel som nu, Fiender, Misundere og Bagvaskere. Eller maaskee det, til Bancere for vor senere oplyste Tids Alder, er forbeholdt os at see Lærde og Bittige Skribenter deels at vise Videnskabernes Forsængelighed (b), deels deres skadelige Indflydelse i Staten, til den naturlige Friheds Ophevelse og Sædernes Fordervelse (c). Lykke for os, at deslige Skribenter kun have været saa, saa at deres Myndighed ei kan forblinde Mængden, og at de selv have været Lærde, og opofret deres hele Tid til Videnskabernes Dyrkelse; Altsaa, langt fra at skrive hvad de troede, og vare overbeviste om, heller have udladet sig paa forbenevnte Maader, for at vise Geist og Bittighed i at forsvare de allerstørste Urimeligheder, for at sige noget nyt, som ei af nogen var sagt tilforn.

Den store Romerske Taler viser i foranførte Ord, Videnskaberne fra en yndigere, og, om jeg tør sige det, fra den rette og beqvemteste Syns-Punct. Han forestiller os

dem,

(b) *Cornelius Agrippa*, de Vanitate Scientiarum.

(c) Den i dette Seculo saa navnkundige *Roussseau*.

dem, som vore ufraskillelige Selskabs-Bro-
dre, igiennem det hele menneskelige Liv, og
igiennem alle Slags Hendelser og udvortes
tilstødende Omstændigheder. Og hvor ville
vi vel udfinde en bedre Kiender, til at dom-
me i denne Sag? Han, som var den største
Mand i sit Fædreland, men undsaae sig
ei for tillige at være og kaldes den Værdeste;
Han, om hvilken man sagde, at Republikken
vandt mere ved hans første Tale mod Lands-
Forræderen CATILINA, end om den havde
vundet tvende betydelige Feldslag.

At vise Videnskaberne og Indsigters Er-
hvervelse, som det beqvemteste Middel, til
at forskaffe os sande Belyster, og til at gjøre
os Livet fornøieligt, skal i Dag egentlig være
Formaalet af min Tale. Der staaer intet
andet tilbage for mig ved denne Leilighed, efter
at en saa værdig Forgienger, Hr. Biskop
GUNNERUS, den berømte Stifter og Formand
for det Selskab, som i Dag høitidelig indvies,
haver allerede, med sin sædvanlige, og den i
og uden for Fædrene-Landet bekiendte Belta-
lenhed, lagt for Dagen den almindelige Nytte,

som alle oplyste Stater hofte af Videnskabernes Dyrkelse i Almindelighed og Videnskabers Selskabers Oprettelse i Særdeleshed; Der vilde og en saadan APELLES til, at skildre Hovedet og Bryst-Stykket af denne VENUS; Det øvrige af Skilderiet overlades nu til en ringere og mindre hældig Maler (d).

Men for nogentunde at opfylde den Pligt, der paaligger mig ved denne Keilighed, som deelagtig i et Selskab, hvis ringeste Medlem jeg gjør mig en sand Ære og Fortieneste af at være, er det jeg fortelig vil foretage mig at vise:

- 1) Den sande, uskyldige og uudsigelige Belyst, som ufraskillelig følger med Videnskabernes Dyrkelse.
- 2) At denne Fornøielse og Belyst af Videnskabernes Dyrkelse best og beqvemmost bliver almindelig ved at oprette Videnskabs-Selskaber,

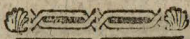
(d) See Bailes Dictionaire, Art. Apelles.

skaber, der med forenede Kræfter, deels selv dyrke, deels opmuntre andre til at dyrke Videnskaberne.

1) Angaaende det Første, da, hvad enten vi efter den almindelige Maade ville inddele Videnskaberne i de Grundige og Smukke, eller efter den vittige FONTENELLES Forfkrift, inddele dem i de nødvendige, nyttige og fornøielige, saa viser Erfarenhed ustridig, at ingen Belyst er i Grunden mere ædel, i Bedvarelsen mere bestandig, og ved Slutningen mere frugtbringende, end Videnskabernes Dyrkelse, naar Sielen først er rensset fra Fordomme, og naar man stræber paa at erhverve sig Indsigter, med det Forsæt, at være sig selv, og det Selskab, hvor af man er Borger, til Oplysning og Nytte. Intet er vor Siels Himmelske Herkomst mere anstændigt, mere værdigt, ja mere naturligt. Bed alt mere og mere at løbe frem paa denne Bane, udvikler den usformærkt de medfødde svage Begreb, bygger Erfarenhed paa Erfarenhed,

d 5

renhed,

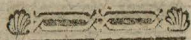

renhed, Kundskab paa Kundskab, og Indsigter paa Indsigter; thi, ligesom alle Videnskaberne selv indbyrdes række hinanden. Naanden, saa er og enhver Deel af dem i Særdeleshed, ved en uafbrydelig Kiede, forbunden den ene til den anden.

En indslumret Tænke-Kraft og en følelseløs Rolighed er den aller-uansændigste Egenkab for den menneskelige Siel, der af Skaberen er frembragt for at tænke. Latterligt nok at Epicuri Sect holdte for, at Guds høieste Gode og Lyksalighed bestod i en ubekymret Rolighed; Men ligesaa lidt som det menneskelige Legem kan have tilstrækkelig Næring og Forfriskning nok af en bestandig Søvn, ligesaa lidt kan Sielen være lykkelig ved en immervarende Uvirksomhed. Dens nærsomste Mættelse og Nydelse, (om jeg saa tør sige) er Indsigters og Kundskabers daglige Erhvervelse.

Ikke at jeg vil paastaae, at den eneste og sande Lyksalighed, her i dette korte Liv, skulde bestaae udi, ene og alene at overgive sig til dybsindige Udgrandfninger og de for
 vor

vor Forte Indsigt længst fraliggende Sandheders Opdagelse; Nei, (og jeg ønsker derudi vor meer oplyste Tids-Ålder til Lykke) Wiisdommen haver længe siden giort sig frie fra sine Bænker; Dens Skranke er ikke længere, de Scholastiske Philosophers, PLATOS og ARISTOTELIS snævre og indknebne Skole. Det er ikke den Tid mere, at man maa opsigte at være et Selfabeligt Menneſke for at fortjene Navn af Wiis, eller at man ſkal forſømme ſine Pligter ſom Børger i en Stat, for at ſaae den Overſkrift paa ſin Grav, at man døde Lærdere end alle ſine Medborgere. Jeg anſeer den berømte PERICLIS Underviſer, den endnu mere berømte Philoſoph ANAXAGORAS, ſom et prisværdigt Exempel, ſaa længe det ei bliver almindeligt. Den ſamme anvendte al ſin Tid til at underſøge Naturen, overgav alle ſine Midler til ſine nærmeste Forvandre, og vilde ikke befatte ſig med noget Embede i Staten, uagtet adſkillige meget vigtige bleve tilbudne ham ſom en Yndling af den regierende Herre. Han blev altsaa engang tilſpurgt, om han da ſlet intet ſkiøttede om ſit Fædrene:

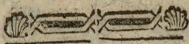
Fædreneland? Jo, sagde han, og løftede i det samme Hænderne mod Himmelen, jeg har stedse mit Fædreneland i Diesyn og Erindring.

Videnskaberne ere nu blevne mere almindelige, og den Belyst, som deres Dyrkelse føder af sig, sælles for alle Stænder, Vilkaar og Levnets-Forsatninger. Igiennem de uendelig mange Grader, fra Thronen af indtil Ploven, fra Purpuret indtil Badmælet, kunne de regne sig Tilbedere og Dyrkere: Regentere, som med hiin lærde Romerske Reiser ikke undsee sig med at føre det Mundheld: Lyksalige Stat, hvor Philosopher regiere og Regentere philosophere! Statsmænd stridende om Fortrinet med MECOENATER og COLBERTER; Krigsmænd, paa hvilke den bekiendte SANNAZARS Vers kan tilegnes:

Favori de Pallas, quelque Nom qu'on lui donne,
Ou celui de Minerve, au celui de Bellone (e).

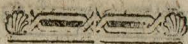
Blisdommens Gudinde er ikke længere som hiin Gudinde JSIS hos Egypterne, om
hvilken

(e) Af Sannazars Epigrammata.

hvilken det maatte hede, at hendes Glor har endnu ingen Dødelig Kunnet tage til Side. Lærdom og Indsigter, og den med dem sammenfnyttede Gavn og Bellyst er nu ikke alene de egentlig Lærdes Haandtering; Nei, de ere blevne et Formaal for de Mægtiges Omsorg og Almuens Hoiagtelse; thi, siger MARMONTEL (f) i en Tale til det Franske Academie, holden næsten i samme Anledning som denne. Saa længe der gives i Verden Store, som ere værdige at føre dette Navn, kan store Sieler og Lærde Folk aldrig savne Beskyttelse. Det er saaledes ei at undre, at man finder udi alle oplyste Tids-Aldere, og især i den nu værende, Konger og hele Folke-Slag, som kappes med hverandre om at eie de hyperligste Lærde, og enten at have dem eller gjøre dem til sine Borgere. Naturen har visselig givet Beltaende og viise Mænd Herredømmet over vore Meninger. Deres Røst er Røgtets; Og uagtet alt det buldrende Ordgyderie, som de største Bedrifter blant de Dødelige i sin Tid har forarsaget, hører Efter-Verden

(f) *Marmontel*, Discours au l'Academie Françoise.

Verden endda alene paa de Værdes Vidnes-
 byrd, der fra den eene Alder til den anden
 give ligesom stedsevarende Gienlyd ind udi
 den seeneste Efter-Tid. Det er ingenlunde
 derved, at en værdig Gierning og et ædelt
 Navn gaaer fra Mund til Mund, at de be-
 fries fra Forglemmelse og Mørkhed. Her
 maa til deres Befrielse, gives Historie-Skri-
 vere som optegne dem, Talere som ophvie dem,
 Skialdre som siunge om dem, og Blise som
 bestemme deres Værdie. Disse alene leve ved
 dem selv, holde sig selv oppe over Forglem-
 melsens Afgrund, og ingen Ting kan slippe
 over den, uden ved dem og igiennem deres
 Tilhielp. Gives der da vel et Syn værdigere
 en stor og med Kundskaber beriget Siel, end
 det, at see Skialdre-Konsten oplive sine Ma-
 linger, Beltalenheden udbrede sin hele Styrke,
 Historien trænge sig igiennem Tidens Taage,
 Philosophien blotte Naturen, og at blive
 vaer, hvorledes ligesom nye Slægter af Tan-
 ker og Sandheder fødes udi faa Hierner, og
 siden meddele sig til alle Mennesker.

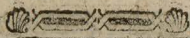

Lad nu en ROUSSEAU og andre ligesindede længe nok ophøie de Bilde Folks Fortrin og Lykfsalighed frem for de Sædeliges. Det høieste man kan sige om hine, bliver dog vist nok, at de aldrig ere misfornøiede; Men savne de ikke de rene, de uskyldigste, de meest vorende Bellyster? Det gaaer, siger vor Professor CRAMER (g) med dem, der ingen Indsigt have i Videnskaberne, som dem der have et kort Syn; thi ligesom disse sidste ikke kunde see andet, end hvad som ligger dem for Fodderne, saa kunne de første ikke heller komme til at smage de utallige Bellyster som ere skjulte for dem. Til denne sindrige Lignelse tør jeg endnu lægge dette, at de som virkelig ere berøvede Veilighed til at blive deelagtige i de rene og uskyldige Fornøielser, som Videnskaberne forskaffe deres Dyrkere, ere at ynke; Men de som tør foragte dem, ere noksom straffede i deres egen Uvidenhed.

Jeg vil slutte disse usfuldkomne Betragtninger med et ugemeent herligt Malerie af den Lærde og berømte Engelske Canceler BACON

VERULAM.

(g) *Cramers Nordische Aufseher.*

VERULAM. Denne store Forgienger for den
 udsødelige NEWTON opofrede al sin Tid paa
 Studeringer og Videnskaber, uden derved at
 blive hverken lykkelig eller riig; da det er be-
 kiendt, at hans Tilstand var saa slægt, at han
 i et Brev til Kong JACOB den Første, maatte
 bede om nogen Undsættelse; thi ellers var det
 at frygte, skriver han, at han kom til at tage
 fat paa Bettel-Staven, og blive nødsaget til
 at studere for at leve; Han, som i al sin
 Tid kun havde ønsket at leve for at studere.
 Denne store Mand sølede midt i al sin Mod-
 gang de sande Bøllyster i Videnskaberne.
 Hvor er det ei herligt at høre ham tale, naar
 han siger (h): Ingen Bøllyst kan lignedes ved
 denne ene, nemlig, at man staaer oven paa
 Sandhedens ophøiede Klippe og derfra ta-
 ger i Diesyn Bildfarelser, irrende Mennecker,
 Mørkhed og Storm-Binde, som man bliver
 vaer i den neden underliggende Dal; Allene
 denne Udfigt maa være forenet med Medynck,
 og ikke med Hovmod og et opblæst Sind.
 Dette, bliver han ved, kaldes med rette at
 nyde

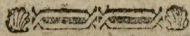
(h) *Baco Verulam.*

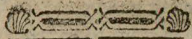
nyde et Himmerige her paa Jorden, naar det menneskelige Sind bevæges i Rierlighed, hoiler i Forsynet, og føres høit op rundt omkring Sandhedens Poler.

2) Nu staaer det Andet tilbage, nemlig at betragte: Hvorledes Fornoielsen og Belysten af Videnskabernes Dyrkelse best og beqvemmost bliver almindelig, ved at oprette Videnskabs-Selskaber, der med forenede Kræfter, deels selv dyrke, deels opmuntre andre til at dyrke Videnskaberne.

Frygt for, ved alt for stor Bidtøftighed at falde mine Høistærede Herrer Tilhørere kiedsømmelig, ved at igientage Beviser for en Sole-klar Sandhed, samt den indskrænkede Tid, som mig er bestemt at tale udi, gjør, at jeg maa være kort i dette Stykke. Den almindelige Nytte, som Videnskabers-Selskaber føre med sig, er allerede saa synlig og grundig udviklet og sat i Lys i Hr. Biskopens foregaaende Tale, saa, at ville
e lægge

lægge noget dertil, vilde være et forgiøves Arbeide. For aldeles ikke at sige inter, maa jeg anmerke, at i en Tid af hundrede Aar, eller noget mere, ere blant alle sleske Folke-Slag i Europa deslige Selskaber og Stiftelser blevne oprettede. Det ene Rige haver efterfulgt det andets prisværdige Exempel i dette Stykke. ENGLAND var det første Rige i Europa, der gjorde sig navnkundig ved en saadan Stiftelse. Stor-Britannien, denne Friestad, dette Fædreneland for store og lærde Mænd; Stor-Britannien, siger jeg, tilkom det og den Ære at gjøre det første Trin paa denne Bane. Tillod I den mig at være vidtløstig, vilde jeg med hundrede Bediser godt gjøre, at, i Henseende til Lærdoms og Videnskabers Beskyttelse og Opmuntring, fortjener dette Rige Fortrinet frem for alle Riger i hele Verden. Fortjenester belønnes der ei alene; Nei, de opsøges endogsaa for at belønnes. Et Exempel maa være nok: POPE var Catholisk, en afskyelig Religion for Folket; Men han var Lærd, han havde Fortjenester; Han blev elsket, æret og belønnet.

Jå end ikke nok med, at dette skionfomme Folk ærer og agter deres velfortiente Mænd, deres Lærde og Konstnere, i levende Live; Nei, de ville endogsaa, at Fædrenelandets Skionfomhed og Æres = Beviisning skal følge de Døde i deres Grave og paa hiin Side Døden. Westminster Kirke i London er et Exempel uden Exempel paa, hvorledes man i dette Land ærer og belønner Fortienester. Deres Kongers Begravelser ere der at see i flæng med slige Mænds, der have overgaaet deres Medborgere i Videnskaber og Indsigter. Der ligger, blant andre, begravet med en Kongelig Pragt den store og udi Lærdommens Historie uforglemmelige NEWTON.

Et saadant Folk tilkom det billig Æren at oprette det første Videnskabs = Selskab i Europa. Fra Aar 1660 har allerede det Kongelige Londoniske Selskab blomstret.

Et høimodigt og ædel-sindet Folk, stolt nok til at anlægge nye Veie til Æres Indlæggelse, men ei for stolt til at følge de forud banede, naar de føre til Æren, fulgte strax derefter Naboernes, skiont deres Rivals,

priisværdige Exempel. Under Stiftelse og Beskyttelse af de største og lærdeste Mænd i Riget, blev sex Aar derefter det Kongelige Franske Videnskabers-Academie indrettet; Og disse tvende høistpriselige Stiftelser vare længe de Plante-Skoler, der, ved uformærkt at danne deres Medborgeres Indsigter, Tænkesmaaade og Sprog, udvirkede dette store, at Lærdom og Videnskaber bleve fælles for mange, og høitagede af alle.

Efter denne Tid have alle blomstrende Stater i Europa, den ene efter den anden, forsøgt paa at træde i disse berømmelige Forgængeres priisværdige Fodspor. Det er gaaet med slige Indretninger efter en sindrig Skribents Lignelse: (i) Det er med Videnskaberne, siger han, som med Ilden paa vore Skorstene; Man gaaer hen til Nabsen for at hente den, man antænder den hos sig selv, man overlader deraf til andre, og til Slutning hører den alle til.

Foruden at have udbredet et skinnende Lys over alle Videnskabernes vidt udstrakte

Dele,

(i) Voltaire.

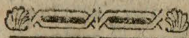
Dele, tilkommer det deslige Lærde Selskaber ene og alene den Ære at have dannet, formeeret og pyntet, deres Fædrenelands Sprog. Strax fremstod i den Lærde Historie en nye Epoke, nemlig, at man understod sig til at fremsætte og lære ei alene de smukke, men endogsaa de allergrundigste, Videnskaber i det Sprog, som det smukke Rion, Borgeren og Kunstneren, talede. Man behøvede ikke længere at drive en fjerde-Deel af sin Alder hen med at lære de døde Sprog; (da Sprogene alene ere at ansee som Nøglen til Videnskabernes Tempel:) Nei, man kunde erhverve Smag og Indsigter, ja man kunde blive lærd i det samme Sprog, som man lallede med i Buggen, og man talede i Ammestuen. De grundige og smukke Videnskaber (siger den berømte Professor CRAMER) bleve da ikke længere indsluttede inden Høre-Sale og de Lærdes Studere-Kamre. De have vovet sig ind i den store Verden. En Mand af Lykke og Stand troer ikke mere, at han er saa meget mere fornem, som han er mere uvidende. Fruentimmeret bliver ei skamrød, om hun

overrumpler med en Bog i Haanden. Riibmanden tvivler ei længere paa, at der gives andre fordeelagtige Videnskaber, end den Konst at regne; Og Konstneren understaaer sig alt at læse mere end kun Noiser (k).

Opmuntrede ved sliq heistlykkelig Begyndelse, satte de Lærde Selskaber sig for efterhaanden at udstrække deres Raad og Myndighed til alle Dele af det Borgerlige Levnets Forfatninger. Borgeren, Haandværksmanden, Konstneren, Søe-Manden og Bonden, kunds efterhaanden i deres eget Sprog læse de Lærdes Afhandlinger om sliqe Haandteringer, som man tilforne, forført af Fordommens herskende Lov, holdt for at være de Lærdes Bemættelser uvedkommende, uvan- te, ja tildeels uværdige. Efterhaanden faldt man ei udi Forundring ved at see de rigeste og mægtigste Mænds Sønner at over- give sig til Handelen eller Land-Huushold- ningen, og at døe Riibmænd eller Agerdyr- kere. Alt det Flitter-Guld, som asmægtige Regieringer vide at forgylde et vædelt Metal med,

(k) Cramers Nordische Aufseher.

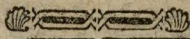
med, tabte sin Anseelse. Man blev vant til at see de allerlærdeste Mænd finde sin eneste Belyst udi at skrive Love og udregne Fordelse for Kunstnerens Lade og Haandværksmandens Værksted. De Lærde gjorde sig en væsentlig og ædel Tidsfordriv af at maale Veien over Bølgerne for de Søfarende, og at bestemme Stierne paa den himmelske Hvælving til deres Vejvisere, saa de kunde reise og bringe ubekiendte Landes Skatter hjem til deres Fædreland. Agerdyrkningen og Bonde-Standens Næring, denne saa væsentlige Deel af en vel indrettet Land-Huusholdning, blev et Hoved-Formaal for hele Selskabets Bestræbelser og Omsorg. Denne vigtige blant de menneskelige Opfindelser, som i Roms gyldne Alder blev saa meget skønnet paa, og havde saa meget at betyde, at de endogsaa toge deres ypperligste Feldtherrer fra Ploven, for at føre Befalingsstaven; Denne ypperlige Haandtering, som i China holdes saa vigtig, at Keiseren endogsaa selv engang hvert Aar er forbunden til med egen Haand at pløie nogle Furer i en

Uger, for at opmuntre Almuen, har, for en stor Deel, de Lærdes Nøie og Opdagelser at takke for den blomstrende Tilstand, den befinder sig udi.

Min indskrænkede Tid, Materiens u-udtømmelige Rigdom, samt min egen Mangel paa Færdighed til at vise disse saa indtagende, og Menneſke-Slægten ſaa aldeles værdige, Billeder, nødsage mig til at lade uberørte de utallige flere Fordele og Belyſter, ſom deſſige Lærde Selſkaber, ved deres utrættede Ild, have forſkaffet det menneſkelige Kiøn. Jeg vil afbryde, og alene til Slutning lykønske mit kiære Fædreland med en Stiftelse af ſamme Natur og Henſigt, ſom de oven benævnte, og ſom jeg viſt haaber og i mit Hierte troer, vil blive til Kongerigets og det Danſke-Norſke Folkes Ære, vore Landsmænds Nytte og Lærdommens Udbredelſe. Bort Selſkab eier allerede de naaderigſte Vidneſbyrd paa den allermildeſte Konges Beſkyttelſe. Det indvies høitideligen paa denne Dag, en Dag i Aaret, ſom Twilling-Riget agter for ſin allerkoſtbareſte; Den Dag nemlig,

nemlig, paa hvilken vor Elskværdigste Lands-
Fader blev skienket os. Vore Hensigter og
Beftræbellser ere ei saa vidt udstrakte, at de
jo, ved utrættet Meie og forenede Kræfter,
bør og kan opnaaes. Vi eie allerede blant
vore Medlemmer og Medarbeidere en i alle
Lærdommens Dele høiftnavnkundlig GUNNE-
RUS, som Stifter og Formand for vores Sels-
skab. Vi eie den Nordiske PLINIUS (om ikke
ellers dette Navn er for lidet og for ringe for
den udødelige LINNÆUS.) Vi eie en SUHM,
en SCHÖNING, hvis Fortienester af den Lærde
Verden ere alt for bekiendte, til at de skulde
behøve nogen Lovtale af mig. De anseeligste
Mænd af alle Stænder, alle Elskere, Kiens-
dere og Befordrere af Videnskaberne, have ta-
get Sæde iblant os; foruden saa mange an-
dre af bekiendte Fortienester, hvilke jeg her
med en taus Erbødighed forbigaaer, da
adskillige af dem ere paa dette Sted nærvæ-
rende. Saa mange Navne, saa mange nye
bevægende Aarsager til at være forvissede paa,
at Udsaldet skal svare til, om ikke overgaae,
vores Haab og vore Ønsker.

Til Lykke! Til Lykke! til Lykke da i
 Dag Du Kongelige Norske Videnskabers-Selskab! Du, som første Gang i
 Dag forsamles under et saa skinnende Navn,
 som et ævigvarende Pandt paa Din Konges
 Naade og Beskyttelse. Din Indvielses-Dag
 skal altid erindre Dig om din allermildeste
 Beskytters Fødsels-Dag. Glæd Dig, gjør
 Dig stolt af dette dit Fortrin, at Du haver
 Fødsels-Dag tilfælles med den allerbeste Kon-
 ge, Den, fra hvilken Millioner Menneskers
 Belfærd og Lykke udslynder. Bliv en Plante-
 Skole for de Biise, de Talere og de Skial-
 dre, der skulle i Tiden beundre, beromme og
 besynge, Kong **Christian** den Syvende
 og Hans lykkelige Regiering. Saa skal det
 Kongelige Norske Videnskabers-Sel-
 skab, i Dag halv-hundrede Aar, i et mere
 beriget og pyntet Fædrene-Sprog, og ved en
 mere hældig Taler, lade helligholde
 Hans Regimentes og vor Stiftelses
 Jubel-Aar!!!